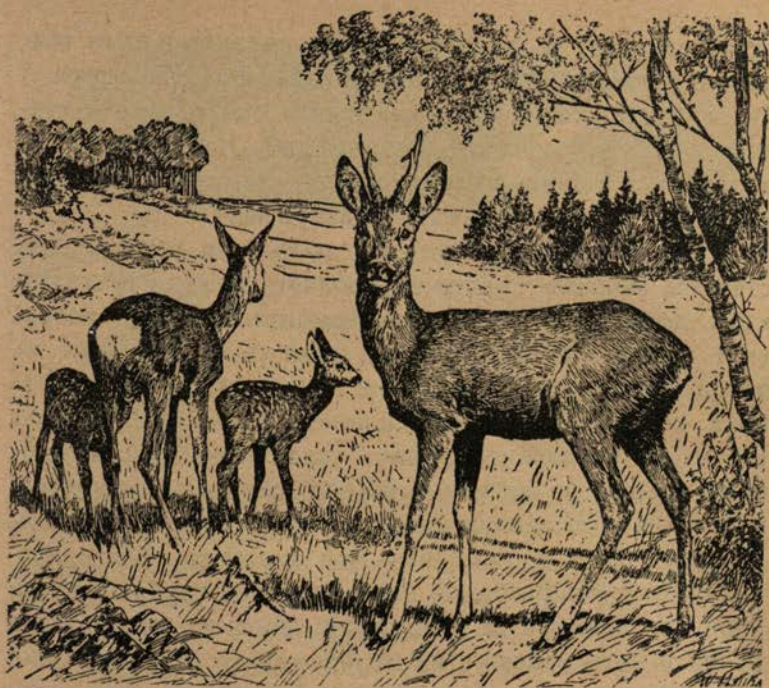

да ме прости за мжкитѣ, които ѝ причинихъ.

О, какъ ми се искаше да върна назадъ този нещастенъ изстрелъ! По-преди всичкитѣ ми мисли бѣха, какъ да убия сърна. Сега ме бѣше срамъ за тѣзи мисли! Защо ми се искаше да убия сърна? За да получа похвала и да покажа ловнитѣ си способности? И поради такава никаква причина станахъ убиецъ на това беззащитно животно! А какъ подло го убихъ, отъ засада като нѣкой разбойникъ. Може би тя си има сърненца. Безъ майка тѣ нѣма да оцѣлвѣятъ: навѣрно още днесъ ще попаднатъ на жбитѣ на нѣкоя лисица или другъ звѣръ! И пакъ азъ ще бѣда виновенъ за тѣхната смъртъ! Стуваше ми се, че на свѣта нѣма по-голѣмо отъ моето престѣпление! Разбра се, че моето късно разкаяние не намаляваше страданията на сърната. Тя почна силно да трепери, често подигаше главата си,